

μετατιθέντων, καὶ στερεῶς δραξάμενος, καὶ οὕτως περιεσάμενος, ἀνέστη τε εἰς ὄρθιον, καὶ βήματα εἰς τὰ διαβάς, καὶ τριοὶ ταύταις βάσει μετρήσας τὴν κίνησιν, εἶτα κατέπεσε, ταθεῖς, ὅποι πεσῶν κεκώρωτο. Καὶ ὅταν μὲν ἐπαθον ἐκπληξιν οἱ τηνικαῦτα πύρροντες, καὶ μάλιστα ἡ μακαριστὴ δούξ ἱερατικὴ ἐκείνη (μακάριος γὰρ πάντως καὶ ὁ τοιοῦτον ἐκάρως βίασταιμα, καθὰ καὶ τι φορτίον εὐαγγελικόν), ὁδασιν οἱ τότε περιεττυχηκότες τῷ θαύματι. Ἐμὲ δὲ ἐκπλήττει, πῶς ποτε οὐ παρελύθησαν φόβῳ οἱ βαστάσαντες, πῶς δὲ οὐκ ἐξέστησαν ἄλλως ἐπὶ οὕτω καινοτάτῳ πείρᾳ πράγματος. Ἐγὼ γ' οὖν, εἰ παρῆν, οὐκ ἂν κατέσχον ἑαυτὸν τοῦ ἐνεὸς μείναι, εἰ μὴ τι ἔρα καὶ διεφώνησα. Καὶ ἴσως μὲν ἐκαίνοι ἐπαθον ἐν τι τοιοῦτον. Τί γὰρ ἀπεικός, οὕτω συμβῆναι, εἰ μὴ ὁ φερόμενος ἅγιος ἀνεζῶου ἐκαίνοσ; καὶ κατὰ γούνην ἔχειν ἐδίδου; Ἐγὼ δὲ θαυμάζω, καὶ ὅτι μετὰ ταυθεῖς ἐπλημύρει τοῖς μύροις εἰς πλεόν, ἡπερ πρότερον, δεικνύς ἐνετύθεν τοῖς φιλοθέοις, οἷον ἡ πρὸς τοῖς ἁγίοις τοῦ Θεοῦ εὐμῆ, καὶ ἔπως δι' αὐτῆς ἐπαύξεται ἡμῖν τὰ ἐκ Θεοῦ ἀγαθὰ. Τιμωμένου γὰρ ἁγίου καὶ χαίροντος, ὡς τετίμηται, πλεονάζει καὶ τὸ ἐν ἐκαίνοσ; θαῦμα, καὶ παραμένει διηνεκὲς εἰς λαοειάν ψυχῆς τε τῆς ποθοῦσης, καὶ σώματος τοῦ δεομένου. Οἶδαμεν γὰρ, τὰς ἐπὶ τοῖς ἁγίοις ἐκ τοῦ Θεοῦ χάριτας εἰς ἡμᾶς διαβαίνειν. Οὐκ ἀγνοοῦμεν, ἀλλ' ἡκριθώμεθα, ὡς ἐκαίνων καταντλούμενων τοῖς ἐκ Θεοῦ καλοῖς, ἀπορρέει αὐτὰ καὶ εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ καὶ ἄλλως οὐδὲν τι τῶν τοιοῦτων οἱ τοῦ Θεοῦ θεράποντες; δέονται, ὅτι μὴ δι' ἡμᾶς αὐτοῦς. Θαυματουργεῖν γὰρ συγκεχωρημένοι τιμῶνται· τιμῶμενοι δὲ ἐμείδονται ἡμᾶς τῶν χαρίτων. Ἀμειβόμενοι δὲ σωτηρίαν ἡμῖν ἐκ Θεοῦ προσευέουσαι, καὶ ἡ προσθεῖα εἰσακούεται, καὶ τὰ ποθοῦμενα καταπράττεται ἀγαθὰ· ὧν εἴημεν μετέχοντες ἐνταυθὰ τε καὶ εἰς τὴν ἐκείσε ζωὴν, ἱκεσίαις μὲν τοῦ ὑμνηθέντος μεγίλου Φιλοθέου, Θεοῦ δὲ ἐκινεῦσαι, ᾧ ὕμνος; καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A in sublime se erigens tres passus processit, quibus emensis collapsus est et sepultus ubi considerat. Quantopere autem obstupuerint qui tunc aderant, et praecipue beati isti duo viri sancti (beatus enim revera qui tale portat onus velut quoddam onus evangelicum), sciunt qui tunc miraculo interfuerunt. Ego autem miror, quomodo portantes praemetu non mortui sint, quomodo in re tam nova atque inaudita non mente exciderint. Ego quidem, si affuissem, ad minimum permansissem attonitus, nedum vocem protulissem. Et fortasse quidem illi simile quid passi sunt. Quomodo enim improbable est tale quid evenisse, nisi quem ferebant sanctus ipsos ad vitam revocasset et naturali existentiae reddidisset? Porro miror quod etiam translocatus abundantiori quam prius unguento scaturiverit, ostendens inde iis qui Deum amant quanto sanctos honore Deus prosequitur, et quomodo hac ratione bona divina in nos redundant. Quando enim sanctus honoratur et honore gaudet, miraculum quoque incrementa capit et perpetuo perdurat ad medelam animae desiderantis atque corporis indigentis. Scimus enim gratiam Dei in sanctis conspicuam etiam ad nos redundare. Non ignoramus, sed persuasissimum nobis habemus, beneficia divina in illis accumulata ad nos transire, siquidem Dei servi nihil ejusmodi opus habent nisi propter nos. Propterea enim quod facultatem miraculorum patrandorum acceperunt, a nobis honorantur: pro honore autem beneficia nobis rependunt. Eadem de causa salutis nostrae gratia apud Deum intercedunt, eorumque intercessio exauditur, et desiderata bona conceduntur, quorum utinam participes flamus hic et in futura vita, intercedente celebrato magno Philotheo atque annuente Deo, cui hymnus et gloria in saecula saeculorum. Amen.

S. DEMETRII MARTYRIS

INVOCATIONES.

Τοῦ αὐτοῦ κατῶν εἰς τὸν ἅγιον μεγαλομάρτυρα *A Eiusdem Canon ad sanctum magnum martyrem Demetrium.*

ΘΙΑΣ Α'. Ἦχος κλαγίου τετάρτου. Σταυρὸν χαράζας Μωσῆς.

α'. Ὁ τῷ καλᾷ εὖν σὺν ἐγγε:ρῶν ἄθλων, θαυματουργὲ Δημήτριε, ὡς εὐδαρσῆ; ἐλέγχεται, καὶ πλεόν ὡς τολμηρός, ἐπεὶ τοῖς θαύμασι λιμνάζεις ἀκλατα, ὡς ἔχειν δυσεκπλεύστωσ, εἰ μὴ. . . νῆσας ἰσχὴν αὐτῷ ἀνωθεν καταπέμψαισ, ἐλλιμενίσαι ἐπὶ σέ.

β'. Παράδεισος ὡς τρυφῆς τὸ γενναῖον σῶμα τοῦ ἄθλητοῦ κεφύττωται τοῖς ἀπολαύειν θέλουσι. Καὶ

ODE I. Sensus ambigui quarti. *Crucem cum sculptisset Moyses.*

1. Ille qui per mare praellorum tuorum se committit, thaumaturge Demetri, tanquam audax, imo temerarius arguitur, siquidem prodigiis mare praebes refertum, e quo vix emergitur nisi vires ipsi desuper mittas ut transmeet ad te.

2. Deliciarum tanquam paradisi liberale athletae corpus consistum est, pro his qui frui volunt. Et

lanceæ quidem in eo vivaces stipite carentes tanquam arbores inventæ sunt; fructus vero animi pastus, virtutibus omnibus fertiles et flumina simul sanguiniflua et unguentoflua.

3. Tuorum præliorum augusta Deus servat, tibi, sancte, perpetuum thesaurum custodiens. Sanguinum fusio hic, sanguinis more effluentis gratiæ illic profusio; prodigiorum sicut tunc, sic nunc abundantes divitiæ. Melius dicere est, amplius prodigiis nunc admirationem meruisti.

4. Virgo mater, quæ puris e sanguinibus carnem plasmatori concepisti morti subjectam oblationem, sanguinum barbarorum lacus effundi optime regis manibus curares. Semper enim tecum habes sanguine quo martyr evasit supplicentem Demetrium.

ODE III. *Virga in signum.*

5. Quemadmodum abyssus abyssum invocat prodigiorum effusio innumerabilium multiplices unguenti fluentes profusiones, quorum mare cunctam terram odore effuso replevit.

6. Tanquam stipites Phœnicum memorati videntur lanceæ, victoris frondentes in corpore; sicut scaturigines vero sanguinis manationes, quas in deliciis Israel habet.

7. Unguenta, juxta Evangelii verbum, pro sepultura tua conservata sunt, beatissime. Non enim in te valet putredo quæ aliis hæret post mortem; quin imo suave fragras, tanquam Spiritu Dei afflatus.

8. Lancea perforatum vitæ datorem quæ vidisti, et doloris gladio quæ transiit es, cum transiit loquens Demetrio in principis gratiam, lanceam ejus hostium cordibus fige.

ODE IV. *Audivi, Domine.*

9. Ut paradisi alium templum tuum videmus, martyr Demetri, cujus fons unguentorum currens omnem terræ faciem inebriat.

10. Sanguinis vox, sancte, martyrii tui ad Dominum clamat. Non enim in æternitates exundare cessavit martyrium tuum.

11. In Dei divinum panem te, cæci hostes Dei, lignum mittamus. Acta lanceæ vociferabant, frangere autem te, martyr, non valuerunt.

12. Quæ Deo carne purpurata est, purpura ortum principem nostrum protege martyris precibus, qui mortuus semper sanguine purpurat.

ODE V. *O ter beatum lignum.*

13. O ter beatæ lanceæ, quibus transfossus martyr diabolum transfodiit, quibus effuso abundanti sanguine, qui sanguine lætus vivebat, flebiliter consummatus est mortuus; beata vero nomine Christiano dotata vita reveruit.

14. Signo desuper divino propheta olim elevatus, allevatus est in aera. Et tu, optime, captivorum myriades a terra auferis, et salvas a gentibus recedentibus, equitantem a te salutem ostendens.

15. Tanquam abyssi radix terram retinet firma, supposita... tuam, sic retinet urbem istam unguen-

Α λόγγαι μὲν ἐν αὐτῷ ὤρητῃ ἀπέτελεχα ὡς δένδρα εὐρηγνται, καρποὶ δὲ ψυχοτρόφοι, ἀρετῶν παγκορπίαι, καὶ ποταμοὶ ἅμα τε αἱματόρρυθτοι καὶ γε μυροδύλυτοι.

γ'. Τὰ τῶν ὁσῶν ἀδῶλων σεμνὰ ὁ Θεὸς φυλάττει, ταμειουχῶν σοι, ἄγιοι, ζινητικῆς θησαύρισμα. Αἱμάτων χύσις ἐκεῖ, αἱμορρύτου χάριτος; κἀνταῦθα πρόχυσις, θαυμάτων, ὡσπερ τότε, οὕτω νῦν πολὺς πλοῦτος. Μᾶλλον δ' εἰπεῖν, πλείον ἐν τοῖς θαύμασι νῦν τεθαυμάστωσαι.

δ'. Παρθένε μήτηρ, ἀγῶν ἐξ αἱμάτων σάρκα τῷ πλαστουργῷ ἐτίσασα χρωστικὴν ἀπόδομα, αἱμάτων βαρβαρικῶν λιμνασμοὺς ἐχγέσθαι ποιήσας; κράτιστα χερσὶ τοῦ βασιλέως. Αὐσφουπύτα γὰρ ἔχεις αἶμα σὺν σοὶ αἱμασι τὸν Δημήτριον, οἷς μεμαρτύρηκεν.

ΟἶΔΗ Γ'. *Ῥάβδος εἰς τύπον.*

ε'. Οἷα τις ἄλλη ἐπικαλεῖται ἄδυστος ἄδυσσον τῶν θαυμάτων ἡ χύσις τῶν ἀναριθμῶν τὰς μυροδύλυτους ἀπλήτους διεκχύσεις, ὧν τὸ πέλαγος πᾶσαν τὴν γῆν λιμνῶσαν εὐώδισεν.

ς'. Ὡσπερ στείλεχῃ τὰ τῶν Φοινίκων τὰ ἱστορούμενα θεωροῦνται αἱ λόγγαι, τοῦ ἀθλοφόρου πεφυτευμένα εἰς σῶμα, ὡς πηγαὶ δὲ τὰ αἱμορρύτα, οἷς Ἰσραὴλ οἷα ἐνετρύφησεν.

ζ'. Μύρα, ὡς ῥῆσις Εὐαγγελίου, συντηρήθησαν τῇ ταφῇ σου, παμμάκαρ. Οὐ γὰρ κρατεῖ σου ἡ σηπεδῶν, ἡ τῶν ἄλλων ἀπτομένη μετὰ θάνατον· μᾶλλον δὲ πνεῖ; εὐώδες ὡς θεόπνευστος.

η'. Λόγγῃ νυγέτα τὸν ζωοδότην ἢ θεωρήσασα, καὶ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης διελαθεῖσα, σὺν λογχευθέντι λαλοῦσα Δημητρίῳ ὑπὲρ ἀνακτος, λόγγῃν αὐτοῦ καρδίαις ἐχθρῶν ἐμπύξον.

ΟἶΔΗ Δ'. *Εἰσακήκκα, Κύριε.*

θ'. Ὡς πρᾶδεισον βλέπομεν ἄλλον τὴν ναὸν σου, μάρτυς Δημήτριε, οὗ πηγῆ μύρων ἐκτρέχουσα τὸ τῆς γῆς ποτίζει ἅπαν πρόσωπων.

ι'. Φωνὴ αἱματος, ἄγιοι, τῆς σῆς μαρτυρίας βοᾶ πρὸς Κύριον. Οὐ γὰρ πέπαυται πλημύρουσα εἰς αἰζωῖας σου μαρτύριον.

ια'. Εἰς Θεοῦ θεῖον ἄρτον σε, δεῦτε οἱ μισόθεοι, ξύλα βάλωμεν. Τὰ τῆς λόγγῆς ἀνεκραύγαζον, θρῦψαι δὲ σε, μάρτυς, οὐκ ἐξίσχυσαν.

ιβ'. Ἡ Θεῷ πορφυρώσασα σάρκα, πορφυροδύλυτον ἡμῶν ἀνακτα σκέπε μάρτυρος δεήσασιν, ὅς θανῶν πορφυρῆ αἶμα αἱμασιν.

ΟἶΔΗ Ε'. *Ἐ τρισμακάριστον ξύλον.*

ιγ'. Ἐ τρισμακάριστοι λόγγαι, ὅφ' ὧν ὁ μάρτυς τρωθεῖς, τὸν πονηρὸν κατέτρωσε, δι' ὧν αἱματος χυθέντος πολυρρύτου, ὁ ἐν αἱμασι τρυφῶν οἰκτρὸς ἀπετέλεσθη νεκρὸς, χριστιανῶν μῆτις δὲ εὐζωῖα ἀνατέθηγεν.

ιδ'. Νεύματι ἀνωθεν θεῖου προφήτης ἤρθη ποτὲ, ἐλαφρισθεὶς ἀέριος. Καὶ σὺ, ἀριστε, μυρίους εἰχμαλώτους ἀναρπάξεις ἀπὸ γῆς καὶ ῥύη ἀπαγόντων ἔθνων, ἱππασίαν σου σωτηρίαν ἐνδείξάμενος.

ιε'. Ὡσπερ ἄδυσσου ἡ ῥίζα τὴν γῆν ἀνέχει στεῖρος, ὑποβληθεῖς θε . . σὴν, οὕτως ὑπανέχει πόλιν

ταύτην ἢ τῶν μύρων προχοή, ἀβύσσου . . βλύζουσα. A

15. . . δόξης, ὑψίστου σκηνῆ Θεοῦ ἀληθῆς, ἡ-
περ ποσμεῖ τὸ κόκκινον Θεοῦ σκῆνωμα βασιλείου
ὑπὲρ κλάδου τῆς πορφύρας εὐθαλοῦς · δεήθητι σὺν
μάρτυρι, οὗ τὸ κόκκινον τῶν αἱμάτων ναοῖς κέ-
σμα.

ΩΔΗ Γ'. *Νοτίου θηρός.*

17. Χύσει τῶν σῶν αἱμάτων λουτρῶ σε καθειργ-
μένον νοσῶς· ἔλουσαν, μάρτυς. Τὰ δὲ ξύλα αἱ
λόγχοι τὴν ἐν Θεῷ σου θερμὸν πόθον ἐξέκαυσαν σφο-
δρῶς. Τῆς δὲ καθειρξέως ἡ ζόφωσις καὶ στενοχώ-
ρησις· φωσφοραῖ, καὶ εἰς πλάτος ζωῆς ὁδηγεῖ τῆς ἐν
Θεῷ ζωδότη, τῷ κόσμον φωτίζοντι.

19. Σκορπίου φανείς ἐν εἰβῆ· ὁ βρέμων φρικαλέον B
πονηρός, χειρίστος δράκων, ταπεινότητος δειγμα
καθυπεδείκνυε. Θῆρ γὰρ ὁ μέγιστος φυσῶν μικρο-
φύεστερον θηρίθων ἐπανεδύσατο, ἀδρανῆ περιστῶν-
τος αὐτὸν τοῦ Θεοῦ. Συμπατηθεὶς σὺν σοὶ πίπτει
σταυροῦ τῷ τυπώματι.

18. Ὁ· ἄρος Σιών ὁ μάρτυς. Θεῷ γὰρ παρρηθῶς
ἦν ψαλμικῶς τῷ οὐρανίῳ, ψυχοτρόφα φωτὶ μὲν, τὰς
ἀρετὰς, ἐνεγκῶν, ὡσπερ ναμάτων δὲ πηγῆς ἐξανα-
τέλλων τὴν τοῦ αἵματος καὶ μύρου ἐκβλυσιν, εἰς
πυγμὴν μὲν δαιμόνων, παντός δὲ λαοῦ τοῦ χριστω-
νίμου ὑγιαίν, ψυχῶν τε πύκτητος.

20. Ὁφείεις, Κυρίου μῆτερ, χριτίων ἀνταπόδομα
τῷ σὺ κήρυκι νέμειν, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σὺν χάριν
θεμένῳ ψυχῆν. Ὅθεν πρεσβεύοντι αὐτῷ ὑπὲρ
τρασάνακτος συμπρέσβευε βρδερολέτειραν κατ' ἐχ- C
θρῶν ἀπευθύειν αἰχμὴν τὴν αὐτοῦ, καὶ εἰρηναίας
ἡμέρας ἡμῖν ἐναυγάζεσθαι.

ΩΔΗ Ζ'. *Ἐκτροον πρόσταγμα.*

21. Ἐκεῖτο γέλωτος Λυαῖος ὑποσχῶν τραῦμα
ἐπίθειον, πίπτει δὲ σφαγείς ἐν μαρτυρίᾳ θεοφιλεῖ
Νέστωρ, ὁ μέγας καὶ ὁ ὑμνούμενος · καὶ ἦν τῷ τυ-
ράνῳ θυμοῦ αἰξήσις. Καὶ γὰρ ἐνενοεῖ, ὡς ὁ τού-
των θάνατος νεκροὶ μὲν τοὺς ἀλάστορας, ζῶν δὲ
δίδωσι τοῖς βῶσι πιστῶς· Θεὸς, εὐλογητὸς εἶ.

22. Βῆτρος ὡς πέπαιρος ἀμπέλου νοητῆς ληνῷ
καθειρξέω· βία ἐνθεθείς, καὶ λογαφόροις συμπιε-
σθείς, γλεύκος προβρέβεις τὸ θεοπρόσδεκτον, αἱ-
μάτων ἀγίων αἰετὰς ἐξαναβλυζόντων εἰς καρ-
δίας ἡδυσμα εὐφρόσυνον τοῖς ψάλλουσιν · Ὁ ὑπερύ- D
μνητος.

23. Σύμβολον γέγονεν εἰρκτῆς· μὲν τὸ στενὸν
ἰδοῦ, ἦν Ἐτριψας, πόνοις σεαυτὸν ἐναποσφιγγῶν εἰς
ἀρετήν. Αἵματος λούμα καθυπέγραφεν αὐτὸ τὸ συν-
έχον λουτρὸν, μάρτυς, σέ. Πάλιν αἱ καμάραι οὐ-
ρανῶν ἀψίδωμα, εἰς οὐδ' ἀνέθης, ψάλλων ἔκει· Ὁ
ὑπερύμνητος.

24. Σώτειρα, πρέσβευε Θεῷ, τῷ διὰ σοῦ σαρκὸς
καὶ αἵματος φύσει τῆ ἡμῶν συμμετασχόντι ἀνθρω-
πικῶς, ὡσῶσαι κρατοῦντα Ῥωμαίων ἀνακτα, σα-
λευόμενον ἡμῶν ἐνεκα, καὶ αἱματοχύτοις βεβροθῶτα
τραύμασι. Καὶ δὲ, μεγαλομάρτυς, πρέσβευε, ὁ ἐν
σοῖς αἵμασι καὶ σαρκὸς τοῖς πληγαῖς· Θεὸν ἐκθερα
πέυσας.

torum vas, abyssi... fundens. Itaque salutis funda-
mentum te invenit.

16.... gloriæ, altissimi tabernaculum Dei verum,
quod adornat coccinum Dei tentorium regali pom-
pa super ramum purpuræ frondescens, ligare
cum martyre, cujus sanguinis coccineum templis
ornamentum.

ODE VI. *Meridianæ belluæ.*

17. In effusione sanguinum tuorum balneariis te
circumfusum spiritualiter laverunt, martyr. Ligna
autem lanceæ tuum in Deo ardens desiderium ve-
hementer succenderunt. Carceris vero tenebræ et
angustiæ lumine illustant, et in spatiis vitæ quæ
Deo dante mundumque illuminante fluit, ducatum
præbent.

18. Scorpionis visus in figura fremens horride
malus, pessimus draco, abjectionis exemplum præ-
buit. Bellua enim maxima aspirans minimi animalis
figura se induit debilem· illam reddente Deo. A te
ergo conculcata cadit crucis signo.

19. Sicut mons Sion martyr. Nam secundum psal-
mum in Deo cœlesti confidebat, animæ pabula qui-
dem germina, virtutes, portans; ut aquarum vero
scaturigines profundens sanguinis et unguenti ri-
vum, in dæmonum suffocationem, omnis vero po-
puli Christiani sanitatem, animarumque satietatem.

20. Debes, Domini mater, gratiarum retributio-
nem præconi tuo largiri, qui pro Filio et Deo tuo
animam posuit. Itaque dum legatione fungitur pro
summo principe, assiste ei in Barbarorum
deletrice acie sua adversus hostes dirigenda, quæ
pacificæ dies nobis illucescant.

ODE VII. *Insipiens mandatum.*

21. Jacebat visu Lyæus sufferens vulnus dignum;
cedit autem mactatus in martyrio Dei grato Ne-
stor, magnus et illustris ille; et erat tyranno excan-
descens ira. Intelligebat enim horum mortem eme-
care destructores, vitam vero dare fideliter clamanti-
bus: Deus, sis benedictus.

22. Ut uva matura vineæ spiritualis torculari in-
carceratione inclusus et a lanigeris pressus, musto
manas Deo pergrato, sanguine sancto jugiter scatu-
rienti in cordium dulcedinem amœnam psallentibus:
D Superexaltandus.

23. Carceris symbolum facta est via, quam trivisti,
angustia, qui afflictationibus tibi ipsi ad virtutem
vim fecisti. Sanguinis lavacrum subscripsit ipsum te,
martyr, continens balneum. Insuper altissimæ cœlo-
rum cameræ in quas ascendisti, cantans ibi: Valde
celebrandus.

24. Salvatrix, legationem obi apud Deum, qui
per carnem tuamque sanguinem naturæ nos-
træ humanæ particeps fieri non dedignatus est, salva
imperantem Romanorum principem, propter nos
jactatum et cruentis vulneribus consauciatum. Tu
quoque, magne martyr, legatione apud Deum
fungere, qui sanguine atque carnis plægis Deo servi-
visti.

ODE VIII. *Laudate, pueri.*

25. Eo usque, martyr, prodigijs celesher evasisti, ut et Barbari qui non intra ovile Dominicum sunt, miraculosam virtutem tuam proclamant et supplicent pacem per te obtineant. Sic mirabilis toto in orbe factus es.

26. Tormenta quæ passus es ulcisci omnimode potuisti. In carcere enim miseros salvas, et catenarum compages potestatem tuam mirabilem sentiunt, et pulvere misti cruoris fluentia siccas, ac tela frangis Barbarorum.

27. Apostolorum olim ipsæ umbræ sanabant. Sed et nunc eadem hic sunt. Nam innumerabilia, martyr, perficis prodigia, et in somniorum umbris visus, et a terribili necessitate solvis somnum lethiferum in periculis.

28. Boni duo una adducti, quorum in medio illum accusantium stetit rex Deus. Repetit victorias Dei Mater, et tu, Demetri, illi qui terram dominatur. Multæ enim tales ipsi desuper dabuntur.

ODE IX. *Qui per manducationem de ligno.*

29. Felix per vulnere decem millia, tibi, beate, parta mors Deo te obtulit sicut Seraphim unum pluries oculatum. Nam telorum vulnera multa tibi aperuerunt oculorum fulgidas orbitas, quibus Deus conspicietur.

30. Vita tibi omnino immortalis, opprobrio et labe omni exempta, cum Deo te junxit, et ut thymiana multis aromatibus confectum ipsi te consecravit in gratum boni odoris ornamentum. Igitur tibi datum est post mortem unguentis distillare.

31. Thesauri instar reconditus es in sepulcro, quod sanguineas unguentariasque undas emititis. Et in his cogitandum est quasi resurrectionem novo ordine et casum fieri. Mortuus quidem natura cecidisti, sanguinis vero fluentis resurrectionem ostendis.

32. Imperatorem, Virgo, ad præclare gesta undique rege, barbaras avertens cohortes, dominantium Dominum et Filium precibus tuis placatum reddens, tecum legationem oheunte martyre, qui animum in passione dominantem accepit.

TONUS ambigui quarti: *Sapientiam verbi.*

Sanguinis tui, martyr, vivi, et unguentorum effusiones terram delectant, Demetri, et animas corporaque sanctificant, beate, undique præ fide et desiderio tui accurrentium ad templum sanctum tuum, ut ex abisso unguenta semper obtineant, sancte, in morborum sanationem. Idcirco ad te clamamus, legatus noster coram Deo adsis, et peccatorum venia detur sanctam tui memoriam festivo devotoque corde celebrantibus.

A ΩΙΔΗ Η'. *Εὐλογεῖτε, παῖδες.*

κς'. Εἰς τοσοῦτον, μάρτυς, ἐκ Οὐρανῶν δεδῶξαι. ὡς καὶ βαρδάρους, ἀλλῆς οὐκ ἔσω θεωνομουμένης ὄντας, τὴν ἐν σοὶ κηρύττειν θαυματοποιήσιν, καὶ λιτάζεσθαι σε, εἰρήνην ἐν σοὶ εὐρίσκειν. Οὕτω θαύμασαι εἰς πάντα κόσμον.

κς'. Οἷσπερ πάσχων ἐτλης, ἐπαμύνειν δεδύνησαι ἐν πειρασμοῖς παντοίοις. Εἰρηκτῆς γὰρ ἔσω τοὺς ταλαιπωροῦντας σώσεις, καὶ δεσμῶν ἀνάσεις τερζοῦργοῦνται σοι, καὶ λυθροφορήτους αἱμάτων βόας ζηράνεις, δόρατα δὲ θραύεις τὰ τῶν βαρβάρων.

κς'. Ἀποστόλων πάλαι καὶ σκιαὶ ἐθεράπευον. Ἄλλὰ καὶ νῦν ἐνθάδε ταῦτά τελοῦνται. Ἄπειροπληθὴ γὰρ, μάρτυς, ἐκτελεῖς σημεῖα, καὶ ὀκτανόμενος ἐν σκιάς δνεύρων, καὶ λύεις δεινῆς ἀνάγκης ὕπνον θανάξιμον τοῖς ἐν κενόδοις.

κη'. Ἄγαθὸν αἱ δύο συνηγμένοι, ὧν ἔστι, κενὸ βασιλεῦς ἐν μέσῳ θεὸς αἰτούντων τοῦτον. Ἐξαιτεῖ τε νίκας τοῦ Θεοῦ ἡ Μήτηρ, καὶ σὺ, Δημήτριε, τῷ τῆς οἰκουμένης κριτοῦντε. Συχαλὶ γὰρ αὐταὶ οὕτω δοθήσονται αὐτῷ ὑψίθεν.

ΩΙΔΗ Θ'. *Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου.*

κθ'. Ὁ διὰ τρώσεων μυρίων σοι, μάκαρ, προγενόμενος θάνατος μακαριστὸς Θεῷ σε παρίστησεν, ὡς Σεραφεῖμ τινος πολυομμάτου φύσιν. Τὰ γὰρ τρώματα τῶν δοράτων πολλὰς σοι ὀπήνοισιν ὀμμάτων διαφάσεις, ἐν οἷς θεὸς διοπτάνεται.

λ'. Ὁ πανακῆρατὸς σου βλος, κηλῶν καὶ βυπίσεων πόθρῶθεν καθεστηκώς, Θεῷ σε ὤκειωσε, καὶ ὡς θυμίαμα πολυμυγὲς αὐτῷ σε καθείρωσεν εἰς δεκτὸν εὐωδίας ἀγλάισμα. Οὐκοῦν σοι ἀντεδόθη μυροβλυτεῖν μετὰ θάνατον.

λα'. Ἐντεθησαύρισαι μὲν τάφῳ, ἀλλ' ὅμως αἱματόρροια χεῦματα μυροβλυτεῖς. Καὶ ἔστι λογιεσθαι ὡσπερ ἀνάστασιν καινοπραπῶς καὶ πῶσιν τὸ γινόμενον. Καὶ θανῶν μὲν αὐτὸς φύσει πέπτωκας, αἱμάτων δὲ τῇ χύσει παραθλοῖς τὴν ἀνάστασιν.

λβ'. Τῷ αὐτοκράτορι, Παρθένε, βραβεύοις ἀριστεύματα πάντοτε, βαρβαρικὰς ἐκτρέπουσα φάλαγγας, τὸν παντοκράτορα καὶ τὸν Υἱὸν λιτοῖς σου ἐμνίζουσα, συμπερσευδόντος σοι καὶ τοῦ μάρτυρος, δεῦν αὐτοκρατοῦντα κατὰ παθῶν ἐνεδείξατο.

Δ ΉΧΟΣ πλαγίου τετάρτου. *Τὴν σοφίαν τοῦ λόγου.*

Τῶν αἱμάτων σου, μάρτυς, αἱ προχαλὶ καὶ τῶν μύρων ἡ βλύσις τὴν γῆν εὐφραίνει, Δημήτριε, καὶ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἀγιάζει, μάκαρ, τῶν πίσται καὶ πόθῳ σοι προστερχίντων πάντοτε, τῷ θεῷ τεμένει σου, ὡσπερ ἐξ ἀδύσσου ἐξανύτειν τὰ μύρα εἰς ἱασιν, ἄγιε, νοσημάτων ἐκάστοτε. Διὰ τοῦτο βοῶμὲν σοι, πρόσθευε τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσεσθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.